

16

Eljen a 2-es villamos

Kelle-e bemutatnunk a kettes villamost? Aki valaha utazott rajta, el nem felejtí szeszélyes kanyarulatait, melyekkel hol távolodik, hol közeledik a Duna folyásához s különös szenvedélye, hogy közvetlenül a megállóhelyek előtt végzett táncos kanyarulatokkal dobálja egymás hegyére-hátára az utasokat, nem válogatva fiatalok és öregek, gyermekek és aggastyánok között. A kettes törzsközönsége jól ismeri már ezt a szeszélyes kanyargást s igyekszik védekezni ellene, — kapaszkodjunk! fogózkodjunk! — inkább kevesebb, mint több sikerrel.

Az elmondottakat azonban helyes lenne elejétől végig *mult időbe* tenni. Gyökeresen és meglepően megváltozott a helyzet. Már napok, sőt hetek óta észlelhetők voltak bizonyos gyanús jelenségek. a sínek mentén szakadatlanul dolgoztak, kövezetet szedtek fel, kövezetet raktak vissza, síneket kapcsoltak; de hát ez elég megszokott jelenség a mai Budapesten. A mult hét egyik napján azonban az történt, hogy a kanyarulatok egy különösképen romantikus vonalrésze, az, amely a Dunaparti Korzón a Vigadóval szemben levő megállóhelyet megelőzte, — egyszerűen megszűnt. A villamos a Roosevel-tér után befordult a Dunapart helyreállított viaduktjára és egyenesen, kanyarodás nélkül, utasdobálás nélkül ment tovább.

A kettes törzsközönsége az örömteljes bámulattól még magához sem tért, amidőn szeptember utolsó napján újabb meglepetés érte: a Szabadsághíd felé menet, a Kossuth Lajos-tér után a villamos a kanyar-romantika egy másik pontját likvidálta: *nem fordul be az Akadémia-utcába*, hanem a Széchenyi-rakparton halad tovább. Az Akadémiánál pedig szépen *lecsúszott a kettes a Lánchíd alá*, átment a pesti hídfő kis alagútján s a déli oldalon újra felrobogva, a dunaparti viaduktra haladt — mondhatni, hogy szaladt — tovább a Szabadsághíd felé. Az akadémiautcai kanyarulaton kívül tehát megtakarították az egész Roosevel-tér megkerülését, felszabadították a Korzót s mindezt az átalakítást az új vonalak bekapcsolásával, éjjeli munkával, *a forgalom minden zavarása nélkül* hajtották végre. Természetes, hogy a menetidő is megrövidült.

Mindezért nem lehet eléggé dicsérni a Beszkárt-t, a Fővárost, a Közlekedési Minisztériumot, mindenkit, akinek része volt benne s természetes, elsősorban a munkásokat, akiken a pontos és sima végrehajtás múlt. Így a dunaparti közlekedés — bár kanyarulati romantika nélkül — szinte ideális lett. Ahhoz, hogy tökéletesen mintavonnallá váljon a kettes, most már csak az hiányzik, hogy *a Margit-híd pesti hídfője alatt is átvezessék* s így összekapcsolják a Pozsonyi-úttal, a külső Lipótvárossal, melynek ma egyáltalán nincs közvetlen sínkapcsolata a Belvárossal. Nyilvánvaló, hogy ennek az aluljárónak megoldása nem egyszerű feladat. Mi azonban bízunk a magyar mérnökökben és munkásokban, ha eljön az ideje, el fogják végezni ezt a nehéz munkát is, ők, kik helyreállították a dunaparti viaduktot, elkészítették a kettes új pályáját s indokoltá tették ezt a lelkes kiáltást:

— *Eljen a kettes villamos!*